

MOTÝL

BEATRIX ZAŤKOVÁ

HORSKÝ HOTEL
HODVÁB

HORSKÝ HOTEL
HODVÁB

Copyright © 2020 Beatrix Zatková
Zodpovedná redaktorka Anetta Letková
Dizajn © Motýľ design 2020
Obálka Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Ilina Simeonova/Trevillion Images
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2020
Tlač: NIKARA, Krupina
ISBN: 978-80-8164-215-9

BEATRIX ZAŤKOVÁ
HORSKÝ HOTEL
HODVÁB

VYDAVATELSTVO MOTÝL

MIER

(Československá republika 1938 – 1939)

KAPITOLA 1

Horský hotel Hodváb sa majestátne týčil na samom vrchole Čiernej hory, hrdo až povýšenecky sledoval celé pohorie, ktorého bol centrom, a zároveň hádzal márnivým očkom do dolín, ktoré ho obklopovali. Horský hotel Hodváb mal, takpovediac, neodškriepiteľné právo na svoju samolúbošť. Väčšiu, honosnejšiu a modernejšiu stavbu by ste v Krkonošiach hľadali márne. Keby ste si nohy po kolená zodrali, viac luxusu, lesku a veľkoleposti by ste nenašli. Hodváb to veľmi dobre vedel a podľa toho sa aj správal. V nadmorskej výške 1 299 metrov nad morom sa naduto pýšil hrubými múrmi obloženými kameňmi, žiarivo červenou strechou, veľkorysými oknami plnými muškátov, priestrannými balkónmi, slnečnými terasami s množstvom stolov, stoličiek a zelene, tenisovými kurtami a plaveckým bazénom. Bol dokončený v roku 1929 a okamžite vyhlásený za stavbu roka. Interiér bol zariadený v štýle art deco s prvkami funkcionalizmu. Steny boli obložené ónyxom a masívnym elegantným drevom korešpondujúcim s podlahou, nábytok bol vyhotovený z výlučne luxusných materiálov. Okrem neodmysliteľného dreva boli hoteloví hostia obklopení kožou, kovom, sklom, mramorom a drahými látkami. Honosné lustre, intarzie,

perzské koberce, kubistické a futuristické obrazy a sochy dotvárali tajomný a dramatický dojem. Nič nebolo akože, nič nebolo polovičaté, všetko bolo pravé a ozajstné, žiarivé a dokonalé, jednoducho – par excellence. Samotnou stavbou počínajúc a vodovodnými kohútikmi končiac. Vstupná hala bola priestranná a svetlá, s funkčnou recepciou a krištáľovým lustrom. Jedáleň dýchala luxusom a neskutočným štýlom – dovidieť na jej koniec bolo rovnako ťažké, ako ju niekolkokrát pretancovať počas plesov a zábav, ktoré sa v nej usporadúvali. Na stoloch boli prestreté snehobiele damaskové obrusy, na nich ten najdrahší porcelán, krištáľ, sklenené svietniky evokujúce kvaple visiace zo stiech hotela a biele sviečky umocňujúce ľadový dojem. Korunou krásy však boli lahôdky, ktoré pripravovali tí najprofesionálnejší kuchári, známi aj za hranicami. Jedáleň ústila na rozľahlú terasu, v teplých mesiacoch hýriacu farbami, životom a šťastnou vravou ozývajúcou sa spod efektných slnečníkov. Na prízemí nechýbali ani čarovné salóniky pre pánov a dámy, z ktorých bol fascinujúci výhľad na okolitú malebnú, no často zradne nebezpečnú prírodu. Izby a apartmány boli mimoriadne komfortné a precízne účelné. Po dni strávenom na čerstvom vzduchu poskytovali útočisko a pokojný spánok. Horský hotel Hodváb nezostával nič dlžný svojmu menu. Všetko v ňom bolo hodvábne hladké. Saténové závesy, posteľné obliečky, mäkučké kreslá, páperové vankúše, ale aj hodvábne hladké osvetlenie, ktoré umocňovalo hebkosť pokožky elegantných dám a výrazné vychýrené koňaky, ktoré sa ako hodváb kĺzali dole hrdlami úspešných pánov.

Veľkou atrakciou sa stalo aj samotné prepojenie hotela s ostatným svetom. V zimných mesiacoch bolo možné dostať sa sem len kabínkovou lanovkou, a preto hostia, ich batožina, personál, ale aj všetky potraviny a ostatné potrebné

veci museli absolvovať cestu týmto vzrušujúcim dopravným prostriedkom.

Zimy tu boli čarovné. Nadmorská výška poskytovala záruku takmer nepretržitej snehovej prikrývky. Hoteloví hostia sa mohli oddávať zimným radovánkam, predovšetkým v tom čase veľmi populárnemu lyžovaniu, ktoré čoraz viac oslovovalo aj dámy. Letá boli typicky vysokohorské. Slnečné dni sa striedali s dažďom a hmlami. Nikomu to však neprekážalo. Za pekného počasia bol vonkajší hotelový bazén plne vyťažený, na tenisové kurty sa písal poradovník, výlety a túry zlákali každý deň množstvo ľudí. Počas nevlúdnych dní hrali hostia biliard, šach a spoločenské hry. No a večerné posedenie v hotelovom bare pri poháriku, cigare a živej hudbe tiež nebolo na zahodenie.

Horský hotel Hodváb bol rajom pre deti. Čerstvý vzduch, príroda, prechádzky v lese, bazén, sánkovanie a lyžovanie, výborná strava, personál vymýšľajúci stále nové hry – to boli lákadlá pre mladé zámožné rodinky.

Panovala tu úžasná atmosféra a vždy dobrá nálada. Jedinou povinnosťou bolo oddať sa oddychu, dovoliť zamestnancom čítať vám myšlienky a plniť prania, užívať si pohodlie a prvotriedne služby uprostred luxusu, hojnosti a čarovnej prírody.

Horský hotel Hodváb – nič nebolo akože, nič nebolo polovičaté, všetko bolo pravé a ozajstné, žiarivé a dokonalé, jednoducho – par excellence.

Ester Dienerová vykročila do zasneženej záhrady pražskej rodičovskej vily. Oblečená v teplom kožušku a obutá v elegantných čižmičkách zamierila k hojdačke zavesenej na hrubom konári košatej lipy. S pohľadom upretým do neznáma zanechávala stopy v panenskej snehovej prikrývke.

Keď došla do cieľa, rukami v jemných kožených rukavičkách oprášila sneh z hojdačky a začala sa hojdať. Nevnímala kriky poliate bielou cukrovou polevou, mrazivý vánok na lícach, vodu v jazierku premenenú na sklo ani vločky roz-tápajúce sa na jej mierne zakrivenom noštoku. Pohojdáva-júcej sa osemnásťročnej Ester v hlave vírili myšlienky, ktoré nemali nič spoločné s prírodou a zimným časom. Boli však neodbytné ako mráz zaliezajúci pod nechty a zamestnávali mladú slečnu dňom i nocou. O pár dní bude totiž Silvester. Na tom by nebolo nič mimoriadne, prežila ich už mnoho, no tento záver roka bude celkom iný – strávený v horskom hoteli Hodváb. Myšlienka na to bola sama osebe vzrušujúca. Hodváb bol vrcholom sofistikovanej, elegancie a zábavy. Ester ho ešte nenavštívila, zatiaľ len so závišťou počúvala nekonečné chvály kamarátok, ktoré ju predbehli. Konečne si aj ona užije lyžovačku, fantastické jedlo, večer sa hodí do gala a bude tancovať. Privíta nový rok vo veľkom štýle. No bolo tu ešte niečo oveľa vzrušujúcejšie, pri čom sa jej osemnásťročné srdce divoko rozbúchalo. Na silvestrovskej zábave sa zúčastní more zaujímavých ľudí, medzi ktorými nebude chýbať syn majiteľa hotela Hodváb, úspešný herec Maxim Borovský. No a to bolo presne ono. Maxim – krásny, šarmantný, nedostupný. Maxim – očarujúci a maximálne príťažlivý. Ester ho poznala z pražských divadiel a filmov nakrútených na Barrandove. Nedala si ujsť jediné jeho vy-stúpenie. Hral milovníkov a hral ich dobre. Verila mu kaž-dé slovo, výraz, gesto. Priťahoval ju svojou mužnosťou, ale aj svetáctvom a aroganciou, ktorá narastala priamoúmerne s jeho profesionálnym úspechom. Problém bol v tom, že ho neustále obletovali kdejaké holubice, jarabice aj prepelice a číhali a číhali – jedna cez druhú sa mu natískali. Kotko-dákali a špúlili zobáky – nechutné! To Ester vytáčalo do ne-

príčetnosti. Čelo mala pokrčené, nechty ohryzené, v peknej hlávke zmätok. Stála pred veľkou výzvou. O pár dní sa s ním stretne, možno s ním bude hovoriť, tancovať, možno... Ako ho zaujať, získať, ako sa zaňho vydať? Svadba bude v júni? Kyticu budem mať z fialiek? Nie, tie v júni nekvitnú. Koľko budeme mať detí? Tri? Či štyri? Bože, nad čím to uvažujem, zahatala samu seba Ester. Na krátku chvíľku sa ocitla v realite a uvedomila si, že ju oziabajú nohy, a potom pomaly, postupne padala späť do snenia s otvorenými očami, primrznutá k hojdačke. Nevnímala biele chodníčky, konáre stromov ohýbajúce sa pod kopami snehu ani čarovnú vilu, v ktorej niekto práve zažal svetlo.

Ten niekto bol pán Diener, otec mladej dievčiny snívajúcej na hojdačke svoj romantický sen. Spolu s manželkou vošiel do nádherne zariadeného salóna, rozsvietil a galantne počkal, kým sa jeho pani pohodlne usadí vo svojom obľúbenom kresle. Následne ponúkol miesto aj návšteve – mladému elegantnému mužovi s modrými inteligentnými očami a prívetivým výrazom.

„Nech sa páči, Alfréd, sadnite si u nás. Môžem vám ponúknuť whisky? Alebo koňak?“

„Ďakujem, pán Diener,“ zdvorilo odvetil mladý muž. „Poprosím whisky s ľadom.“

Kým majordóm nalieval nápoje a zastieral ťažké závesy, trojčlenná skupina trkotala o počasí, filme a najnovších klebetách z vyšších kruhov. Až keď osameli, prešiel pán Diener k téme, ktorá podľa vážnosti jeho hlasu bola obzvlášť háklivá.

„Milý Alfréd, pozvali sme vás, ja a manželka... No ako by som to... Prejdime rovno k veci. Vy už asi aj tušíte,“ zadrhával sa starý pán. „Jednoducho sám dobre viete, že náš pôvod je... Aj keď na nás vlastne nezáleží, ide o našu Esterku...“

„Manžel chcel povedať,“ pokúsila sa pani Dienerová cho-piť slova, „že sme židia, to tu predsa každý vie. Taká je reali-ta. No a dnešná doba nám veľmi nepraje. Obávame sa, že to bude už len horšie.“

Opäť na krátku, ťaživú chvíľu stíchli. Uhládzali si vlasy, pokašliavali, odpili si, dotkli sa golierov, šperkov. Alfréd pochopil, že by mal povedať niečo povzbudivé, no nebolo to jednoduché. Medzinárodná situácia neveštila nič dobré. Zrazu sa rozhovoril.

„Milostivá pani, ja by som to nevidel tak tragicky. Hitler je stále za hranicami, tu u nás je relatívny pokoj. Nikto sa proti vám nestavia. Všetko sa časom určite upokojí.“ Alfrédov hlas znel ako pohladenie, balzam na dušu, až domáca pani na moment uverila tejto lákavej ilúzii. Bola to však len chvíľočka, vytlačená neúprosnou realitou, a pani Dienerová sa prinútila vrátiť k načatej téme.

„Bodaj by ste mali pravdu, Alfréd,“ podotkla. „Miláčik, nalej Alfrédovi ešte whisky.“

Pán Diener poslušol manželku a pozorujúc chvejúcu sa ruku, v ktorej držal krištálovú karafu, navela prehovoril: „Viete, nechceme vyzerať ako dohadzovači, to len zúfalé okolnosti nás nútia do zúfalých činov. Chceli by sme, vlast-ne by nám bolo cťou, keby... Keby ste si zobrali za ženu našu Ester. Ak sa vydá za nežida, potom... Bude mať väčšiu šan-cu na...“

„Veľmi by ste nám tým pomohli, Alfréd,“ dokončila pani domu. „Vieme, že niečo také nie je ani zďaleka obvyklé, ale máme strach. Za iných okolností by nám myšlienka na Esterkin sobáš s vami ani len...“ zháčila sa, no nedala sa vyviesť z kontextu. „Ste slušný a milý mladík, preto sme si dovolili... Pravdaže, nechceme vás nijako ohroziť ani na vás tlačiť.“

V izbe zavládlo ticho. Pravda je taká, že mladý muž na-ozaj tužil, čo budú Dienerovci od neho chcieť. Očakával to. Už raz začali podobný rozhovor. Vypytovali sa ho na jeho vyznanie, pôvod, názory, financie... Bolo mu to podozrivé a zároveň trápne. Neskôr si v hlave zrátal dva a dva a pochopil. Majú problém, a nesmierne veľký. Na prvý pohľad hádam až neriešiteľný. Jediné, čo by ho aspoň trochu zmiernilo, bol sobáš, a on vychádzal ako vhodný kandidát na ženícha. Alfréd spočiatku túto myšlienku absolútne zavrhol. Kupliarstvo, sobáš z rozumu – to nebolo nič preňho. Bol herec, veľmi dobre sa mu darilo, mal skvelo našliapnutú kariéru, okrem vedľajších filmových úloh získal dokonca už aj dve hlavné. A prídu ďalšie! V divadle aj vo filme! Veril si. Nepochyboval. No mal jednu povahovú črtu, s ktorou si nevedel rady. Bojoval s ňou celý život a občas aj nebojoval – načo aj. Bol neskutočne ambiciózny. Túžil dostať sa ďalej, produkovať filmy, vlastniť divadlo. Nesníval o drahých autách, domoch či dovolenkách. Chcel úspech a vplyv. Možno aj moc – tým si nebol ešte istý. No malo to jeden háčik – napriek tomu, že sa mu v budovaní kariéry darilo, nedisponoval dostatkom prostriedkov na také vysoké ambície. Pochádzal totiž z veľmi skromných pomerov. Len vďaka vlastnej húževnatosti a pracovitosti je dnes tam, kde je. Ak sa chce posunúť, potrebuje peniaze, ktoré nemá. Dienerovci ich však majú. A majú aj dcéru, ktorá súrne potrebuje pomoc. Ester nemá ten správny pôvod, ale on má. Momentálne ho má on, o niekoľko rokov ho možno bude mať ona. Ako veľmi sa len dopĺňajú! To treba využiť. Čo s tým? Čo s tým? Malý diablík píliť Alfrédovi uši a zatemňoval svedomie. Koniec koncov, čo je na tom celom zlé? Pomohol by nešťastným ľuďom, zachránil by mladé dievča, ktoré sa mu vlastne veľmi páči. Láska by naisto prišla časom. A peniaze?

Využil by ich na bohumilé účely – na kultúru, umenie. Asi by sa mal poponáhľať s odpoveďou. Čo ak majú Dienerovci vo výhlade aj iných kandidátov? Čo ak nie je jediný nádejný ženích? Čo ak? Hlúposť! To predsa nie je správne. Kupliarstvo, sobáš z rozumu – to nie! To predsa nie je on! Alebo azda je? Čo s tým? Alfréd, vzmuž sa! Tak sa vzmuž! Čakajú. Začínajú byť netrpezliví. Pohniezdil sa v kresle, popravil si kravatu, uhladil na mieru ušité sako a odpovedal: „Veľmi si vážim vašu ponuku, pán advokát, milostivá pani. Ďakujem a som poctený. Prekvapili ste ma, samozrejme, ale ďakujem, ďakujem.“

„A?“ vyrazila netrpezlivo zo seba pani Dienerová.

Opäť mrvenie, kravata, sako... „A... Prepáčte... Nehovorím nie. To by som si nikdy ani nedovolil. Len azda, milostivá pani, pán advokát, je to predsa len delikátna záležitosť. Potreboval by som čas. Predsa len...“ jachtal, zohrievajúc v rukách mohutný pohár z brúseného skla a drahú kóšer whisky.

„Samozrejme, Alfréd. Prepáčte vy nám. Tak sme to na vás vychrlili,“ ospravedlňoval sa starý pán. „Premyslíte si to, jednoznačne. Sobáš je vážny životný krok.“

„Presne tak, súhlasím s manželom a tiež sa ospravedlňujem,“ doplnila pani advokátová, upravujúc si zložitý účes.

„Ďakujem ešte raz. Určite sa čoskoro vyjadrím. To určite.“

Všetci traja s úľavou vydýchli. To najťažšie mali už za sebou. Odložili oficiality. Srdcia sa spomalili a nervy upokojili.

„Ponúknite sa bábovkou, Alfréd. Dám priniesť kávu.“ Pani Dienerová bola skvelá hostiteľka.

Pán Diener ponúkol Alfréda cigarou a rozhovor sa zvrtol na nedávnu návštevu filharmónie. Oheň v kozube praskal, káva bola prvotriedna – vábivo rozvoniavala. Všetko bolo

zrazu v úplnom poriadku. Len na čosi pozabudli. Na mladúčkú naivnú dievča na záhradnej hojdačke, ktoré bolo a zároveň i nebolo súčasťou tejto kupliarskej hry.

Vonku za ten čas prituhlo a o slovo sa prihlásil severák. Keď Ester precitla zo snenia, zistila, že si necíti nohy a líca má vyštípané od ľadového vetra. S hrôzou si uvedomila, že niečo také jej pleti určite neprospeje. Musí byť predsa krásna, vznešená a tajomná. To bude fuška! Uf, červené líca – hanba na sto rokov! Obratne zoskočila z hojdačky a radostne sa rozbehla k vile, sem-tam sa pošmykla. Keď vchádzala zadným vchodom, začula, že pred domom zastalo auto. Otriasla sneh z čižmičiek, vyzula si ich a v rukách si hriala skrehnuté prsty na nohách, ktoré ju až neznesiteľne boleli. V tom sa rozozvučal domový zvonček. Na tento signál zbehla po schodoch ich mladá pomocnica Jarka a šmariac prachovku na vzácny secesný stolík vybehla z domu. Zatiaľ čo Ester sedela v kresle na chodbe a rozmrazovala si chodidlá, stihla Jarka s drkotajúcimi zubami vbehnúť dnu a rýchlo zabuchnúť vchodové dvere pred dotieravým severákom. V rukách držala ramienko, na ktorom bol tenučký papier skrývajúci akési krásne tajomstvo.

„Kto to zvonil, Jarka?“ opýtala sa Ester.

„Ách, milostivá slečna! Vy tu sedíte? Vôbec som si vás ne všimla. Prepáčte.“

„To nič. Nechaj tak. Kto to bol? Čo to máš?“ Boli to skôr básnické otázky. Ester svietili od vzrušenia oči.

„Bol to poslíček z módného salóna pani Hany Podolskej, kde si milostivá slečna dáva šiť. To sú tie šaty na koncoročný bál, však?“ Jarka bola vysmiata, akoby tie šaty patrili jej. „Odnesiem ich do vašej izby,“ povedala a rýchlo utekala ku schodisku.

„Počkaj, počkaj! Nikam nebež!“ zahatala ju Ester. „Sem pod's nimi! Nevydržím ani sekundu, musím ich vidieť!“

A tak mladé dievčence, napäté a rozžiarené, opatrne odstránili tenučký ochranný papier, pod ktorým sa zjavili šaty ako z rozprávky. Lahučký hodvábnny satén koralovej farby, tenučké ramienka, jednoduchý splývavý strih, drobné perličky, štóla jemná ako pavučinka – nádhera vyrážajúca dych.

Ester si opäť sadla do kresla, objala si bosé chodidlá a so spokojným výrazom si prezerala toto umelecké dielo. Jarka stála so šatami v rukách a usmievajúc sa snívala o tom, že patria jej – najkrajšej pomocnici v domácnosti na svete. Ak by, samozrejme, zhodila dve kilá. Alebo sedem? Je to jedno, aj tak je najkrajšia!

Vtom obe začuli kroky a praskanie parkiet v neďalekom salóne. O sekundu sa otvorili dvere a na chodbu k dievčatám vošla pani Dienerová, pán Diener a mladý muž s modrými inteligentnými očami a prívetivým výrazom. Vzhľadom na to, že skupinka nemala Ester, Jarku a plesovú róbu v zornom poli, spokojne pokračovala v rozhovore.

„Takže, Alfréd. V akom časovom horizonte by sme mohli počítat' s vašou odpoveďou?“ spýtal sa pán advokát.

„Netlač na mladého muža, miláčik,“ opatrne ho zahriakla pani Dienerová.

„Čo najskôr. Premyslím si to a dám vám vedieť.“

Jarka počúvala, trocha sa aj bála, či ju pani za postávanie len tak naverímboha nevyhreší. Ester sedela, zohrievala si nohy a snažila sa preniknúť k podstate čudného rozhovoru. V podvedomí tušila, že nemal byť pre jej uši. Napokon zakašľala.

„Ach!“ preľakla sa pani Dienerová. „Zlatičko! Ty si tu? Prečo sedíš na chodbe?“

„Priniesli mi šaty, tak ich obzerám,“ prehodila veselo. „Dobry večer, Alfréd. Čo vás k nám privádza?“ dodala koket-

ne a zároveň aj posmešne. Alfréd bol fajn, ale nikdy sa jej pri ňom neroztriasli kolená. Rada si uťahovala z jeho uhladenosti a galantných spôsobov, ktoré skôr odpozoroval, ako zdedil. Poznala ho už roky. Alfrédov otec bol vychýrený hodinár a pán Diener zberateľ hodín. Oboch pánov spájal už dlho práve čas. Vzhľadom na rozdielne spoločenské postavenie neboli ich vzťahy vyslovene vrele, ale zato nadmieru korektné.

„Ruky bozkávam, slečna Ester. Riešime len nejaké dohody.“

„Obchodné?“ pokračovala.

„Aj tak by sa to dalo nazvať,“ utrúsil, hľadiac viac na ručne tkaný koberec ako na dievčinu. „Každopádne už odchádzam, tlačí ma čas. Ospravedlňte ma.“

„To nič, Fredy, uvidíme sa predsa v Hodvábe. Hlavne, že vás netlačia plesové topánky. Dúfam, že ma požiadate o tanec.“ Ester sa postavila a zodvihla kútik do posmešku. Ani dvanásťročný vekový rozdiel jej nebránil správať sa mierne povýšenecky.

„Iste, milostivá slečna, bude mi čťou. Teraz však pôjdem. Tie šaty sú prekrásne. Porúčam sa.“

Rozlúčka bola zdvorilá, ale formálna. Opatrné gestá, rozpačité úsmevy. Pri bránke Alfréd Dolný s úľavou nabral ľadový vzduch do pľúc, v podstate už rozhodnutý vykročil rázne do snehovej fujavice a Ester sa naboso rozbehla po dlhej chodbe aj so šatami v rukách za rodičmi. Jarka sa pobrala za prácou do kuchyne. Len „čosi“ zostalo visieť vo vzduchu. Nevypovedané. Ťaživé. Možno kdesi pod povrchom. To „čosi“ trpezlivo a vytrvalo čakalo na správnu chvíľu.

„Gréta, buď taká dobrá a drž volant oboma rukami! A spomaľ, prosím ťa!“ rozčuľoval sa Alfréd na sedadle spolujazdca. „Koľko si už stihla toho zase vypiť!? Gréta! Spomaľ, došľaka!“

Napomínanie nepadlo na úrodnú pôdu. Červená Škoda Popular vystrelila ešte väčšou rýchlosťou a neúprosne si razila cestu zimnou krajinou.

„Gréta, zastav! Zastav, dočerta, presadneme si!“

„Fredy, Fredy, roztrasený, pokakaný Fredy! Uvoľni sa, naskrobený panáčik! Ty neumrieš na rýchlosť, ty umrieš na nudu! A ja s tebou, ty suchár,“ odpovedala mierne podgurážená krásavica a opäť pridala plyn.

„Gréta, ty si smršť! Kto by ti stačil? Pri tebe je každý suchár. Spomal, dofrasa, nie si normálna! Šmýka sa, necítiš to?“

„Nesmokli! Radšej mi zapál cigaretu!“ vyzvala ho a mierne spomalila.

„Jasne, že necítiš námrazu. Ty totiž necítiš nič, Gréta. Si kus ľadu. Bláznivý, z reťaze odtrhnutý kus ľadu,“ prehodil už pokojnejšie Alfréd, hľadajúc cigarety a zapalovač.

„Jáj, ty môj suchárik. Tak prečo sa so mnou stále vláčiš? S kusom necitlivého ľadu,“ hodila platinovo plavou hlávkou a opäť pridala. „Máš na mňa slabosť, priznaj sa. A chceš ma dostať do postele.“

„Netrep, prosím ťa!“ ohradil sa zaskočený mladý muž, pričom mu pri nabehnutí na hrboľ vyletela z ruky zapálená cigareta. Dopadla niekam na sedadlo medzi jeho nohy, na čo s výkrikom vyskočil a tresol si hlavu o kapotu. Naveľa cigaretu našiel a zlostne ju vyhodil cez okienko.

Gréta vybuchla do hlasného smiechu, až ju skrúcalo, pričom jednou rukou držala volant a druhou sa chytala za brucho. Zákruty vyberala len s Božou pomocou a Alfrédovou asistenciou.

Po nejakej chvíli, keď sa kus ľadu dosmial a suchár vydýchal, zavládla v aute pokojnejšia atmosféra. Cesta z Prahy do Krkonôš bola dlhá a namáhavá, no oboch nadchýnala svojou rozmanitosťou. Z rovinatej krajiny sa akoby šibnu-

tím čarovného prútika stala pahorkatina a po chvíli už auto s námahou stúpalo do úctyhodného kopca. Zasnežená cesta viedla lesom, konáre stromov sa prehýnali pod bielou ťarchou, slnko prekročilo zenit. Alfréd si uvedomil, že ak sa ešte dnes chcú dostať do Hodváb, musia si pohnúť, a predovšetkým stihnúť poslednú lanovku na Čiernu horu. Mierne podráždený sa rozhodol rypnúť si do Gréty.

„V poslednom filme si bola preafektovaná.“

„Režisér to vyžadoval.“

„Je to trápne.“

„No dobre zaplatené.“ Gréta si s gráciou sebe vlastnou potiahla z cigarety a nedofajčenú ju vyhodila z okna. „Ty sa zase podlizuješ novému producentovi. Daj si pozor, je na chlapov.“

„Možno aj ja som, čo ty vieš? A prestaň brzdiť, dostaneme šmyk!“

Blondínka sa opäť pobavene zachichotala. „A prečo mi zízaš na zadok? Lebo si na chlapcov? Fredy, Fredy, Fredy! Chrumkavý suchárik! Túžiš po mne, ty môj teploško,“ šepkala, a kým sa Alfréd zorientoval, prešla mu dlaňou po vnútornej strane stehna.

„Si nehanebnica, Gréta.“

„A tebe sa to páči.“

„Nepopieram.“

„Tak sa už konečne uvoľni. Zajtra bude Silvester. A Hodváb – to je nekonečné množstvo zábavy. Aspoň teda dúfam. Hádám neoľutujem, že som odmietla pozvanie do Berlína.“

„Hodváb je najviac. Navždy! Iné možnosti som ani nezvažoval a potrebujem sa tam stretnúť s istými ľuďmi.“

„Ozaj, Maxim je už v hoteli?“

„Pokiaľ viem, tak odvčera. Aj s bratom Vasilom.“